

El Papa: "Déu troba en el nostre fracàs nous camins per al seu amor"

Benet XVI segueix interrogant-se sobre les qüestions que afronta el món contemporani. A Àustria, ha continuat la seva profunda i senzilla catequesi sobre l'existència de la veritat, el patiment de les dones, el sentit del fracàs vital, i el perquè de la Missa dominical, entre altres temes.

14/09/2007

Us oferim un extracte dels discursos més importants del viatge de Benet XVI a Àustria (7-9 setembre). Si vol llegir els discursos complets, visiti l'especial del website del Vaticà dedicat a aquest viatge.

A la residència imperial d'Hofburg:

EUROPA, LA VERITAT I EL DRET A LA VIDA

"Amb gratitud podem constatar que els països europeus i la Unió Europea es troben entre els que contribueixen principalment al desenvolupament internacional, però també haurien de fer valer el seu pes polític, per exemple, davant els desafiaments urgentíssims plantejats per Àfrica, davant les enormes tragèdies d'aquest continent, com el flagell de la sida i la situació de Darfur, l'injust abús dels recursos naturals i el preocupant tràfic d'armes», va explicar.

"Així també, el compromís polític i diplomàtic d'Europa i dels seus països, no pot oblidar la greu situació d'Orient Mitjà, on fa falta la contribució de tots per afavorir la renúncia a la violència, el diàleg recíproc i una convivència veritablement pacífica».

"Ha de continuar creixent també la relació amb les nacions d'Amèrica Llatina i amb les del continent asiàtic, a través d'oportuns llaços d'intercanvi».

"El dret humà fonamental, el pressupòsit per a tota la resta de drets, és el dret a la vida mateixa. Això ha d'aplicar-se a la vida des de la concepció fins al seu ocàs natural. L'avortament, per tant, no pot ser un dret humà, és el seu contrari. És una profunda ferida social".

"En dir això, no mostro un interès específicament eclesial. Més aviat, em faig advocat d'una petició

profundament humana i em sento portaveu dels qui encara no han nascut i no tenen veu. No acluco els ulls davant els problemes i els conflictes de moltes dones i m'adono que la credibilitat del nostre missatge depèn també del que fa l'Església mateixa per ajudar les dones afectades.”

"Faig un crida per tant als responsables de la política perquè no permetin que els fills siguin considerats com a casos de malaltia ni que es tregui la qualificació d'injustícia atribuïda en el vostre sistema jurídic a l'avortament"

Al santuari de Mariazell:

ALLÍ ON ESTÀ DÉU, ALLÍ HI HA FUTUR

"La genealogía [de Crist], amb les seves figures lluminoses i fosques, amb els seus èxits i les seves fallides, ens demostra que Déu pot escriure

dret també sobre les ratlles tortes de la nostra història. Déu ens deixa la nostra llibertat i, tanmateix, sap trobar en les nostres caigudes noves vies per al seu amor. Déu no defalleix."

"Caminar en pelegrinatge significa ser orientat en una certa direcció, caminar vers una meta. Això confereix també al camí i a les seves fatigues una bellesa. Entre els pelegrins de la genealogia de Jesús n'hi havia alguns que havien oblidat la meta i volien posar-se a si mateixos com a meta. Però sempre de nou el Senyor havia suscitat també persones que s'havien deixat empènyer per la nostalgia de la meta i hi havien orientant la pròpia vida."

"L'impuls vers la fe cristiana, l'inici de l'Església de Jesucrist, ha estat possible perquè hi havia a Israel persones amb un cor que cercava – persones que no s'havien acomodat

als costums, sinó que havien escrutat lluny, a la recerca d'alguna cosa més gran: Zacaries, Elisabet, Simeó, Anna, Maria i Josep, els Dotze i molts altres. Atès que els seus cors estaven en actitud d'espera, podien reconèixer en Jesucrist a qui Déu havia enviat i ser així l'inici de la seva família universal.”

"L'Església dels pobles fou possible, perquè tant a l'àrea del Mediterrani com al Pròxim Orient i a l'Orient Mitjà, on arribaven els missatgers de Jesús, hi havia persones en actitud d'espera, que no s'acontentaven del que tots feien i pensaven, sinó que cercaven l'estrella que podia indicar-los el camí vers la Veritat mateixa, vers el Déu vivent.”

"Tenim necessitat d'aquest cor inquiet i obert. És el nucli del pelegrinatge. També avui no n'hi ha prou d'ésser i de pensar, d'alguna manera, com tots els altres. El

projecte de la nostra vida va més enllà. Tenim necessitat de Déu, d'aquell Déu que ens ha mostrat el seu rostre i ens ha obert el seu cor: Jesucrist."

"De fet, la nostra fe s'oposa clarament a la resignació que considera que l'home és incapaç de la veritat –com si aquesta fos massa gran per a ell. Aquesta resignació enfront de la veritat és, n'estic convençut, el nucli de la crisi d'Occident, d'Europa. Si per a l'home no existeix una veritat, en el fons no pot ni tan sols distingir entre el bé i el mal. I llavors els grans i meravellosos coneixements de la ciència esdevenen ambigus: poden obrir perspectives importants per al bé, per a la salvació de l'home, però també –i ho constatem– esdevenir una amenaça terrible, la destrucció de l'home i del món."

"Nosaltres tenim necessitat de la veritat. Però certament, per raó de la

nostra història tenim por que la fe en la veritat comporti intolerància. Si aquesta por, que té les seves bones raons històriques, ens assalta, és el moment d'esguardar Jesús com el veiem aquí en el santuari de Marizell. El veiem en dues imatges: com a infant en braços de la Mare i, sobre l'altar principal de la basílica, com a crucificat. Aquestes dues imatges de la basílica ens diuen: la veritat no s'aferma mitjançant un poder extern, sinó que és humil i es dóna a l'home solament mitjançant el poder interior del seu ésser veritable. La veritat es demostra a si mateixa en l'amor. No és mai propietat nostra, un producte nostre, com tampoc l'amor no es pot produir, sinó només rebre i transmetre com a do. Tenim necessitat d'aquesta força interior de la veritat. Nosaltres, com a cristians, ens fiem d'aquesta força de la veritat. I en som testimonis. L'hem de transmetre en do de la mateixa

manera com l'hem rebuda, tal com se'ns ha donat."

"«Mostreu-nos Jesús!» Maria respon, presentant-nos-el abans que res com a infant. Déu s'ha fet petit per nosaltres. Déu no ve amb la força exterior, sinó que ve en la impotència del seu amor, que constitueix la seva força. Ell es dóna en les nostres mans. Reclama el nostre amor. Ens invita a esdevenir, també nosaltres, petits; a baixar dels nostres alts trons i a aprendre a ser nens davant de Déu. Ell ens ofereix el Tu. Ens demana que es fiem d'Ell i que aprenguem així a estar en la veritat i en l'amor. El nen Jesús ens recorda naturalment també tots els nens del món, en els quals vol venir-nos a l'encontre. Els nens que viuen en la pobresa; que són explotats com a soldats; que mai no han pogut experimentar l'amor dels seus pares; els nens malalts i que pateixen, però també els alegres i sans. Europa ha

esdevingut pobra de nens: nosaltres ho volem tot per nosaltres mateixos, i potser no ens fem massa del futur. Però la terra només estarà privada de futur quan s'apaguin les forces del cor humà i de la raó il·luminada del cor –quan el rostre de Déu no resplendirà més sobre la terra. On hi ha Déu, allà hi ha futur."

"Esguardar Crist!" Si fem això, ens adonem que el cristianisme és una cosa diferent i més que un sistema moral, que una sèrie d'exigències i de lleis. És el do d'una amistat que perdura en la vida i en la mort: "Ja no us dic servents, sinó amics" (cf. *Jn* 15,15), diu el Senyor als seus. D'aquesta amistat, nosaltres ens fem."

"Però justament perquè el cristianisme és més que una moral, és el do d'una amistat, justament per això porta en ell també una gran força moral de la qual nosaltres,

davant dels reptes del nostre temps, tenim molta necessitat. Si amb Jesucrist i amb la seva Església rellegim de forma sempre nova el Decàleg del Sinaí, penetrant en les seves profunditats, llavors se'ns revela un gran ensenyament, vàlid i permanent. El Decàleg és, abans que res, un “sí” a Déu, a un Déu que ens estima i ens guia, que ens porta i, tanmateix, ens deixa la nostra llibertat, més encara, la fa autèntica llibertat (els tres primers manaments). És un “sí” a la família (quart manament), un “sí” a la vida (cinquè manament), un “sí” a un amor responsable (sisè manament), un “sí” a la solidaritat, a la responsabilitat social o a la justícia (setè manament), un “sí” a la veritat (vuitè manament) i un “sí” al respecte de les altres persones i del que els pertany (novè i desè manaments). En virtut de la força de la nostra amistat amb el Déu vivent, nosaltres vivim aquest múltiple “sí” i

ahora el portem com a indicador del recorregut en aquesta nostra hora del món."

A la catedral de Viena:

L'"ÀNIMA" DEL DIUMENGE

"«*Sine dominico non possumus!* » Sense el do del Senyor, sense el Dia del Senyor no podem viure: així van respondre l'any 304 alguns cristians d'Abitene a l'actual Tunísia quan, sorpresos en la celebració eucarística dominical, que era prohibida, van ser portats davant del jutge i els van preguntar per què havien celebrat el diumenge la funció religiosa cristiana, tot i saber que això era castigat amb la mort."

"« *Sine dominico non possumus* ». En la paraula *dominicum/dominico* hi ha indissolublement intricats dos significats, la unitat dels quals hem d'aprendre novament a percebre. Hi ha en primer lloc el do del Senyor –

aquest do és Ell mateix: el Ressuscitat, que els cristians tenen necessitat de sentir a prop i entrar en contacte per ésser ells mateixos. Aquest contacte, però, no és tan sols espiritual, intern, subjectiu: l'encontre amb el Senyor s'inscriu en el temps a través d'un dia precís. I d'aquesta manera s'inscriu en la nostra existència concreta, corpòria i comunitària, que és temporalitat. Dóna al nostre temps i, per tant, a la nostra vida en conjunt, un centre, un ordre interior. Per aquells cristians la celebració eucarística dominical no era un precepte, sinó una necessitat interior. Sense Aquell que sosté la nostra vida, la vida mateixa és buida. Deixar passar o traïr aquest centre trauria a la vida mateixa el seu fonament, la seva dignitat interior i la seva bellesa."

"És rellevant aquest comportament dels cristians de llavors també per a nosaltres, cristians d'avui? Sí, també

és vàlid per a nosaltres, que tenim necessitat d'una relació que ens sostingui i doni orientació i contingut a la nostra vida. També nosaltres necessitem el contacte amb el Ressuscitat, que ens sosté fins a la mort. Tenim necessitat d'aquest encontre que ens aplega, que ens dóna un espai de llibertat, que ens fa mirar més enllà de l'activisme de la vida diària, vers l'amor creador de Déu, del qual provenim i vers el qual estem en camí."

"Si, però, ara escoltem el fragment de l'evangeli d'avui, al Senyor que en ell ens parla, ens espantem. "Qui no renuncia a totes les seves propietats i no deixa tots els seus lligams familiars, no pot ser el meu deixeble."

"Voldríem objectar: però què estàs dient, Senyor? Que potser el món no té necessitat precisament de la família? Que potser no té necessitat

de l'amor patern i matern, de l'amor entre els pares i els fills, entre l'home i la dona? És que no tenim necessitat de l'amor de la vida, necessitat de la joia de viure? I no es dóna el cas potser també de persones que inverteixen en els béns d'aquest món i edifiquen la terra que els ha estat donada, de manera que tots puguin participar dels seus dons? No ens ha estat potser confiat també el deure de proveir al desenvolupament de la terra i dels seus béns?."

"Si escoltem millor el Senyor i sobretot l'escoltem en el conjunt de tot això que Ell diu, llavors comprenem que Jesús no exigeix el mateix de tothom. Cadascú té el seu deure personal i el tipus de seqüela projectat per a ell."

"«Qui perdi la vida per mi...», diu el Senyor: un deixar-se a si mateix de manera més radical només és possible si amb això al final no caiem

en el buit, sinó en les mans de l'Amor etern. Tan sols l'amor de Déu, que s'ha perdut a si mateix per nosaltres lliurant-se a nosaltres, fa possible que també nosaltres esdevinguem lliures, ens deixem perdre i així trobem veritablement la vida.”

"«*Sine dominico non possumus!* ». Sense el Senyor i el dia que li pertany no es realitza una vida reeixida. El diumenge, en les nostres societats occidentals, s'ha convertit en un cap de setmana, en temps lliure. El temps lliure, especialment amb les presses del món modern, és una cosa bella i necessària; tots nosaltres ho sabem. Però si el temps lliure no té un centre interior, dels qual prové una orientació per al conjunt, acaba essent un temps buit que no ens reforça i no recrea. El temps lliure necessita un centre –la trobada amb Aquell que és el nostre origen i la nostra meta.”

“Justament perquè en el Diumenge es tracta en profunditat de l'encontre, en la Paraula i en el Sagrament, amb el Crist ressuscitat, l'abast d'aquest dia abraça tota la realitat. Els primes cristians van celebrar el primer dia de la setmana com el Dia del Senyor, perquè era el dia de la resurrecció. Però ben aviat l'Església també va prendre consciència del fet que el primer dia de la setmana és el dia del matí de la creació, el dia en què Déu digué: “Que existeixi la llum!” (*Gn* 1,3).”

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/el-papa-deu-
troba-en-el-nostre-fracas-nous-camins-
per-al-seu-amor/](https://opusdei.org/ca-ad/article/el-papa-deu-troba-en-el-nostre-fracas-nous-camins-per-al-seu-amor/) (01/04/2026)